

Itt ülök a csendes szobámban, mely végre az enyém és komfortosan érzem magam benne. Ennyi év után végre kevésbé félelmetes az ablak mellett ülni, s este egyedül elaludni azon a helyen, ahol sokáig nem mertem. Felnőttem. Vagy tán mégsem. A gyerekek közt sokszor önfeledt óvodásnak érzem magam, s a sok papírmunka és pénzügyi labirintus közt kell a segítséged, Anya.

Itt ülök, és végig gondolom most életem, mely számtalan emléktől elönt megannyi érzélem. És tényleg mennyi akadály és hullámvasút volt, van, lesz, s mennyi mindenem túl vagyok már, miről azt gondoltam sosem leszek, s kezdtem feladni teljesen.

Itt ülök, és távolra repülök, bár mégis tegnapnak érződik. 17 éves vagyok. Az érettségi és az utolsó év osztályommal, kikkel már közel fél tucat éve boldogítjuk egymást hol jóban, hol rosszban, ez a pár gondolat megijeszt. De valahogy mégsem látom magamat jövő ilyenkor érettségizni, s nem érzem még azt a hatalmas stresszt, mint mások. Ők tényleg megírják azt a sok vizsgát jövőre, én erre még nem vagyok kész, bár így is egy évvel többet voltam gyerek, mint sok másik.

Kopogtat egy hatalmas lehetőség, melyre mindent eldobva, lendületből mondtam volna igent fiatalabb koromban, sőt akár még 16 évesen is. Most sok minden elgondolkoztat. A barátaim, kikkel kapcsolatomban végre jó újra, a végzős év, a kampányhét, melyre közösen 5 évet vártunk. Most tényleg hagyjam itt és a szalagavatót sem éljem át legjobb barátnőmmel? Tényleg toljam el az érettségit 1 évvel, s legyek megkésve az életemmel?

S pár barát, kiknek igaza volt, s bár sajnos már beszélő viszonyban sem vagyunk, tényleg igaz barát volt kik mondták, hogy menjek, vissza nem térő lehetőség, és ők is biztosan mennének. Miattuk majdnem itthon maradtam, de a járvány folytatódásával, s velük lévő pár konfliktusnak hála döntöttem. És tényleg hálás vagyok nekik, bármilyen sajnálatos is, hogy az eltávolodás, és a gyerekes viselkedés hozta meg a döntést. Szóval egy álmom válhat valóra. Gimnazista lehetek Amerikában, egy igazi amerikai középiskolában. S ráadásul a családom egy részével mehetek. Cheerleader lehetek a foci pálya szélén, és sok új barátot szerezhetek.

Mielőtt az álom elkezdődhet van még kihívás bőven, s elvárás, mit menekülésem előtt teljesíteni kell. Az a fránya jogosítvány, melyet semmi kedvem nem volt elkezdeni sem, most egy oktatóval, akitől kiver a víz, szoronghatom plusz óráimat hallgatva, hogy milyen béna vagyok, persze nem sajátakarattal kezdtem neki amúgysem, hanem a családi nyomásra. S további stresszfaktor a pénz, hiszen egy vezetés óra eleve drága, de a pénzéhes oktatónak és a szorongásnak hála még majd kétszer annyi plusz órát is költhetünk erre a plastik kártyára. Vagyis édesanyám, s nagymamám, kik a család pont azon tagjai, akik nem erőltették, hogy belekezdjek, ők azt mondták, majd, ha szeretném, és szükségét érzem. szerencsére a nagy utazás előtt pont meglett az engedély, a legnagyobb kő esett le a szívemről, de őszintén megvallva azóta sem kormányoztam autót 15 percnél többet, még repülőt is többet vezettem, mint autót.

Ott van még a belső diszkomfort érzet is, mely nyugodni nem hagy. Egész karantén alatt edzettem, többször is egy nap, mégis, hogy nézek ki, mikor híztam meg így? Ezt a testet a tükörben látni még rosszabb versenyzői múltamhoz hasonlítva szemlélni, de hisz akkor még gyerek voltam. Minden az étkezés körül forog, mit kéne enni, s mindig ennék, de nem szabad, hisz akkor a végeredmény csak még rosszabb. Egyszer majd véget ér ez nem? Valami csoda folytán majd csak megelégedek súlyommal, vagy nem?

A nyelvvizsga is még plusz egy lépcső, bár amennyi ideje készülök rá, legalább ebben már magabiztos vagyok. Ha angol felsőfok kipipálva legalább már tényleg foglalkozhatok az olasszal.

Hittem én ezt akkor. Hisz az emelt érettségire is készülni kell még nem, de? No meg a szakmai angol közép meg felsőfokú nyelvvizsgára na de majd erről még később.

Augusztus közepe van, s végre utazok álmaim országába. Mindenre rácsodálkozok az első hetekben, még mindig hihetetlen, hogy itt vagyok. Sok helyre kirándulunk míg jó az idő, az óceán partra is eljutok. Testvéreimmel is végre több időt tölthetek bár ez az új helyzet is szül számtalan konfliktust, összekell így szokni a családnak, bár mindig kívülálló leszek. Egész gyerekkoromban erről álmodtam, anyuka, apuka, tesó, kertés ház, akár medence, saját szoba. Nekem nem, de nekik persze megadatott, sőt ennél sokkal több is. Na mindegy is, ami nekik természetes én három karácsonyra előre kapom, vagy már el is engedtem.

Az iskola túránál tényleg nem hittem el, hogy ez velem történik. Csodálatos hely. Én tényleg ebben az ebédlőben fogok enni. Az első rossz hír azonban a tornateremen fogad. A cheerleader szezon már elkezdődött, a meghallgatásról lemaradtam, de kosár szezonban újra lehet jelentkezni.

Eljön az első iskola nap, egy valódi sárga iskolabuszon ülök, egy tipikus amerikai házakkal körülvett úton megyünk, tényleg olyan, mint a filmekben. Nagy nehezen megtalálom a termet és szerencsére egész barátságos arcok ülnek bent. A biológia tanár is humoros, sőt, később ő szereteti meg velem a biológiát, s idegen nyelven jobban megértek pár folyamatot szavainak köszönhetően, mint magyar tanáraink által. Egy segítőkész legjobb barátnőm is erről az óráról szerzem. Az angol órákon kezdetben küzdök, hiszen itt tényleg kritikus gondolkodásra tanítanak és önálló projektfeladatokat adnak. A könyvek olvasása kezdetben akadozó, majd megszeretek angolul olvasni, sőt azóta is csak angolul szeretek olvasni. Verseket írni is ennek az órának hála kezdtem el. Valószínűségi számítás órán végül azzal szeretek legjobban csoportban dolgozni, s azzal leszek a legjobban, ki első órán a legantipatikusabbnak tűnt. Bár nem áptunk vele baráti kapcsolatot, egy évvel később, mikor nyáron visszatérek a híres Promra, emlékszik rám, s feltűnt neki, hogy egész évben nem voltam ott az iskolában.

Rengeteg élmény és tapasztalat, rengeteg lehetőség ért ezalatt az egy év alatt. Tánccsapat meghallgatás, melybe rajtam kívül meglepetésemre csak feketék jelentkeztek, s kezdetben kinéztek majd a meghallgatás után gratuláltak és megdicsérték. Sajnos ez a csapat végül nem indult el, de közben jelentkeztem táncklubba, mely szintén jó élmény volt hasonló érdeklődésűekkel. Közben a cheerleader csapatba is sikerült bekerülnöm, ám nem voltak tekintettel az újakra, mind a 70 különböző szurkoló kombinációt egyszer mutatták meg ismétlésként, valamint valóban igaz volt a sztereotípiák a pom-pom lányokra, kétszínűek voltak és túl beképzettek. Egy hét után kiléptem, éreztem, hogy nem itt találok meg a társaságom. Egyik éjszaka álmodtam egyet, hogy megint versenyen voltam a medencében. Néha ezek az álmok még előjöttek, hiányzott a versenyzés. Szerencsére még nem volt késő jelentkezni az iskolai úszócsapathoz, így nagy kihagyás után újrakezdtam azt a sportot, amit azt hittem soha többet nem fogok úzni. Nagyon jó érzés volt újra vízbe ugrani, otthon éreztem magam. Első edzésen voltak nehézségeim a feladatok megértével, hisz új szavak voltak, az edző először azt hitte nem tudom őket megcsinálni, de óra végén megdicsért milyen szépen úszok, s mindig biztatott, s a csapattársak is, hihetetlen pozitív hangulat volt mindig, főleg versenyeken, mely még jobban motivált délutánonként és imádtam újra úzni. Az első hetem péntekén máris verseny volt, az edző rögtön 100 pillangóra írt be, de hát sosem gondoltam magam pillangó úszónak. Ám meglepően jó eredménnyel zártam. Szezon után felajánlotta az edző, hogy segíthetek az általános iskolások edzésével, rögtön kaptam az alkalmon, hiszen addig is víz közelben lehetek. Ekkor gondolkoztam el azon, hogy talán több esélyem van tényleg Amerikában elkezdni az egyetememet, ha sportösztöndíjjal vesznek fel, hát elkezdtem tárgyalni egyetemi úszóedzőkkel.

Még sajnós a gimnáziumot mindenképpen itthon kellett befejeznem, de utána szívesen vártak volna, bár nem 100 százalékos támogatással, hiszen a sok év kihagyás után sajnós azért elmaradtam a korosztályomtól. Azonban volt egy egyetem West Virginiában, amibe beleszerettem, s ahova felvettek sportösztöndíjjal, de sajnós még így is kifizethetetlen volt édesanyámnak. Hazatértem után újrakezdttem a versenysportot régi egyesületemnél, minden reménnyel, hogy kapok majd egy jó ajánlatot, Sajnos a határidő végéhez közeledve be kellett látnom, hogy tényleg nem magyar ember számlájának való egy amerikai egyetem, s mivel nem leszek olimpiai bajnok, nem is fogja a sportösztöndíj minden költségem támogatni. Azonban még mindig nem adtam fel, kerestem olyan egyetemeket, ahol külföldi diákoknak adnak 100% ösztöndíjat, s volt, ahol interjúm is volt, ám a színes érdeklődési köröm, az egész jó tanulmányi átlagom ellenére nem sikerültek ezek a jelentkezések. Itt adtam fel és keseredtem el, hogy nem megyek vissza életem meghatározó helyére egyetemre.

Na de a kis kitekintés után visszatérve az amerikai éveimre. Szereztem pár nagyszerű barátot a hetek teltével, akikkel elmentünk pár focimeccsre mely nagy élmény volt barátokkal, de megkell említenem, hogy az elsöre édesapám kísért el. Homecomingra még kicsit szorongva érkeztem meg, ám itt is pár új embert megismertem, akik nagyon kedvesek voltak hozzám. Az idő múlásával egyre jobban megnyíltem, szociálisabb lettem, kerestem a lehetőségeket megismerni új embereket, és nem szorongtam többé az idegen környezetben, vagy ha beszélni kellett egy ismeretlennel. Elhatároztam, hogy tényleg életreszóló élményeket fogok gyűjteni, és az eddigi szorongásomat elengedem, hiszen most jó messze vagyok attól a helytől, ahol mindenki ismer, innen pedig sajnós pár hónap múlva úgyis visszakell utaznom. A buszmegállóban pár napja láttam már egy új lányt, akinek nagyon tetszett a stílusa. Végre vettem a bátorságot, megszólítottam, és elkezdtünk beszélgetni. Kezdetben nehéz volt az angolját megérteni, de idővel természetesen javult, mint mindenkinek. Ő lett a legjobb barátnőm. Mindenben megértett, és nagyon jól kijöttünk. Ha aznap nem határozom el magam egy fantasztikus emberrel és rengeteg neki köszönhető élménnyel kevesebbel rendelkezem ma.

Bármilyen hihetetlen is, voltak megbánásaim azzal kapcsolatban, hogy kimentem. Nehéz volt hozzászokni az együttéléshez egy évig olyan emberekkel, akikkel eddig a leghosszabb egy hét volt, amit együtt töltöttem. Sokszor hiányzott édesanyám, és az ő tanácsai, hiszen őhöz szoktam hozzá egész gyerekkoromban, ő nevelt fel, vele éltem együtt az eddigi évek alatt. Más családtagommal nem tudtam annyira megvitadni, ami belülről zavart, mint vele. Azonban támogatott telefonhívásokon keresztül, s végül ő is örült a döntésének, hogy elengedtem erre az egy évre külföldre, tudta milyen fontos ez nekem.

Márciusban jelentkeztem egy iskolai tehetségkutatóra, s be is kerültem az előadásban, melyet áprilisban tartottak az iskolai színházban. Az egész iskola előtt egyedül táncolhattam a színpadon, háromszor is, mely hatalmas élmény volt. Utána rengeteg ember gratulált és dicsért meg, nagyon sokan tudták utána ki vagyok, ami egy részben fantasztikus érzés volt, hiszen úgy jöhöttem haza, hogy nyomot hagytam.

Volt még pár emlékezetes esemény köztük az indiai Holi ünneplése, mely lényegében annyit takart, hogy színes porokat szórtunk egymásra és nagyokat mosolyogtunk egymáson, és ez is nagyszerű lehetőség volt egy másik kultúrába való betekintésbe. A gimnáziumba, ahova jártam rengeteg féle nemzetiségből jártak a fiatalok és ennek köszönhetően szerencsére egy nagyon elfogadó közösség alakult ott ki. A barátaim is széles skálán mozognak a különböző nemzetiségek között, és mindannyiuktól tanultam valami újat és érdekeset. Tavasszal megrendeztek még egy évszak köszöntő bált, ahol már az elmélyült barátságok segítettek teljesen ellazulni és elengedni magam. Eljött végül az év legnagyobb eseménye, a végzős bál,

amerikai nevén prom, mely tényleg az év egyik kihagyhatatlan élménye volt. Szerencsére volt szerencsém a következő évin is részt venni mely, pont a születésnapomon volt és az én évfolyamom záró bálja volt, akikkel kezdtem amerikai tanulmányaimat.

Vészesen közeledett az utolsó napom az Államokban, s egyre többet sírtam. Nagyon tiltakoztam a hazaúttal kapcsolatban, de sajnos nem volt más választásom, a vízumunk is lejár. Elképzelhetetlenül nehéz volt a búcsú a barátaimtól, tőlük nem akartam menekülni. És fogalmam sem volt mikor látom őket újra.

Ami meglepő volt még első naptól kezdve milyen kedvesek az emberek itt. Mosolyogtak rám, ha szembejöttem velem, megdicsérték a szemem, a mosolyom vagy a ruháim, mely rengeteg önbizalmat adott. Tényleg szépnek éreztem magam, és magabiztos voltam. Sajnos mióta hazakellett jönnöm szépen lassan minden, amit ott kint kaptam kezdett elszállni. Visszakerültem újra a szorongó, zárkózott fázisba, és kezdtem felvenni újra azt a negativitást, mint a körülöttem lévő. Nem segített a megjegyzés sem, melyet tesóim édesanyja tett (több másik mellett), hogy milyen gáz, hogy ennyi idősen fogok érettségizni, a kortársaim már egyetemisták. Lehet így van, de nekik nem volt egy ilyen fantasztikus álom évük, mint neke, sőt, van olyan, aki nálam 5 évvel idősebb és úgy évfolyamtársam most, szóval mint kiderült nem vagyok megkésve semmivel. A nyár folyamán még egészen sikerült megőrizni a magabiztos pozitív éneket, hiszen értek még jó élmények és új barátságok a budapesti vízes világbajnokságon. Egy kapcsolat azonban véget ért, mely utólag visszatekintve tényleg jobb is, hogy nem folytatódott, d azon a nyáron tökéletes figyelemelterelő volt a hiányról és szomorúságról melyet éreztem mióta hazakellett jönnöm. Az érettségire már készen éreztem magam, nekem tényleg kellett ez az egy év, hogy magabiztosan tudjak rá készülni. Nem is éreztem megterhelőnek a tanulnivalót, napi két edzés mellett sem. Lyukas óráimban az egyetemi jelentkezéseket töltöttem, tanároktól ajánló levelet kértem, motivációs levelet kértem, melynek sajnos már tudjuk, nem lett sikeres vége. Az úszás volt az, ami nélkül nehezen éltem volna túl ezt az utolsó évet itthon egy új osztályban. S az úszócsapat, kik bár fiatalabbak nálam, mai napig imádom, hatalmas energiát adott.

Eljött az idő, döntenem kellett melyik egyetem marad itthon az első helyen. Sokáig biztos voltam, hogy marad a pszichológia, s utána esetleg a többi egészségügyi szakirány. Végül egy meghatározó, több napos orvosi vizsgálat után amellel döntöttem, hogy pilóta szeretnék lenni. Hiszen imádtam repülni, és családi motiváció is volt hozzá. Ebben a pár napban ismertem meg első igazi szerelmemet is. Nem lehet nem megemlíteni, hiszen tényleg meghatározó része az életemnek, rengeteg mindent köszönhetek neki, s rengeteg gyönyörű emléket. Az életünk hátralevő részét együtt képzeltük el, sajnos valahogy a sors úgy néz ki ezt nem így hozta nekünk, mint sajnos a legtöbb első ilyen igazi mély kapcsolatnak nem az a vége.

Az első évem rettentő nehezen indult, az első félév gyakorlatai olyan megterhelőek voltak, hogy sokszor felakartam adni, Ilyenkor jobban húzott a szívem egy gyógytornászi pályára, mint az ott lévő megterheléshez. De végül eltelt a legnehezebb félév, s az igazi tanórák megkezdésével rájöttem, hogy annyira nem döntöttem rosszul, hogy maradtam. Nap, mint nap van rengeteg kihívás és olyan tevékenység, melyhez egyáltalán nincs kedvem. De vannak olyan élmények néhány órán, melyek tartják bennem a reményt és a motivációt, hogy dolgozzak érte, hogy tényleg jó pilóta válhasson belőlem.

Egy nyári tábornak köszönhetően részt vehetek egy vitorlázórepülő képzésben. Ez számomra hatalmas előny, hiszen rengeteg szükséges információt már megtanítanak nekem itt a repüléshez, és gyakorlatom is lesz. Az első repülés előtt izgultam, hiszen az, hogy én irányítom a

gépet új volt. Elsőre nem is volt olyan jó élmény és nagyon elbizonytalanított. Úgy éreztem párszor ez tényleg mégsem az én pályám lesz, hisz másnak annyival gyorsabban és jobban megyek, nekem tényleg ennyire nincs ehhez érzésem? Azonban voltak napok, mikor magabiztosan ment, és megdicsérték az oktatók, hogy szépen csináltam a nehezebb feladatokat. S voltak azok a napok mikor a levegőben körözve rettentő hálás voltam, hogy ott lehetek, kaptam ezt a lehetőséget, és csinálhatom, amit szeretek. Aggodalmamat édesapámmal is megosztottam egyszer, aki megnyugtatóan, hogy ő sem volt sosem tehetséges, ő is mind szorgalommal és gyakorlással érte el a számos sikerét. Szóval bízom benne, hogy ha más nem is, a szorgalmam, a motivációm, és a kitartásom eljuttat oda, ahova szeretném. Bár édesapám kiskora óta tudta mi szeretne lenni, én az utolsó pillanatos döntés után sem voltam még teljesen biztos. Továbbra is úgy gondolom, hogy az embernek nem csak egyirányú, egyhangú jövője lehet. Miért ne csinálhatnék vagy tanulhatnék több mindent is, ami érdekel? Miért ne dolgozhatnék több különböző irányban egyszerre? Sok év múlva is belekezdhetek még egy lehet addigra sokadik egyetembe, s ott helyezkedhetek még el, ahol szeretnék, ha már nem érzem magamat igazán alkalmasnak a repülésre. Jelenleg is egy új célokat valósítom meg, egy úszóoktató képzésen veszek részt. Kis irónia lehet abban, visszatekintve, mikor én voltam a hideg vízben, és az edzőm kintről, a szárazról javítgatott, gondoltam, hogy na majd egy nap én is úszóedző leszek, és a meleg, száraz partról fogom „piszkálni” a gyerekeket, Természetesen akkor viccnek gondoltam, és sokkal több van egy edző mögött, mint hogy javítgatja a sportolót. Gyerekként nézve amennyire elegendem volt belőle, most már belátom, hogy az edzők csak a legjobbat akarják kihozni a gyerekből, nekik is ez a céljuk, s a munkájuk. S most, hogy szakmai gyakorlatom alatt kisgyermeket taníthatok úszni én is átélem a nehézségeket, melyeket edzőim és oktatóim annak idején velem tapasztaltak. Ezek ellenére csodálatos élmény valakit megtanítani úszni, de igazából bármire, s egyedülálló élmény gyermekekkel dolgozni. Nekem az egész napos szigor után igazi felszabadulás ilyen kis apró tündérekkel dolgozni, s ilyenkor kicsit én is gyereknek érezhetem magam újra. Az oktatáson rengeteg olyan témát tanulok, melyek érdekelték mindig is, és hasznosak magában a mindennapi életben is, pláne sportolóként. A kisgyerekeken keresztül pedig én is rengeteg mindent tanulok, például azt is, hogy meg kell tanulni alkalmazkodni hozzájuk, és türelmesnek lenni velük, hiszen nem halad mindenki egyformán, s a félelmeik hónapokig meggátolhatják őket abban, hogy fejüket beletegyék a vízbe. Fontos, hogy beszéljünk a gyerekekkel, én megszoktam kérdezni, hogy érzik magukat, elfáradtak-e az oviban, különböző kérdéseket teszek fel nekik, és pihenő időben hagyom őket beszélni, hiszen lehet, hogy van köztük olyan, akit otthon nem hagynak kibontakozni, vagy akivel otthon nem foglalkozni ennyit. Ha van köztük egy gyermek is, aki megkönnyebbülten, vagy boldogan megy haza, hogy elmondhatta mi történt vele már elérte célját a beszélgetés.

Az egyetemi tanulmányaimat is igyekszem minél jobban teljesíteni, bár megmagyarázható okokból a repüléssel kapcsolatos tárgyak érdekelnek jobban, azokkal foglalkozok többet. Mindezek mellett próbálom a sportot is fenntartani az életemben, az úszást heti pár alkalommal, illetve a futást, sajnos a táncra nem jut annyi idő, hiszen a futás prioritást élvez az egyetemi testnevelés órák miatt. S sose ment rosszul, szerencsére itt is jó idővel tudom teljesíteni a megadott távot felméréseken, de erre is folyamatos edzésre van szükség, különben visszafejlődök. És nyilván magabiztosabb és boldogabb az ember, mikor a félélévente eljövő felméréseken azt látja, hogy megérte a munka, és javít az idején. Továbbá a különböző versenyek is motiválnak, melyeken eredményt szeretnék elérni, azért pedig dolgozni kell. Ebben az évben egy számomra motiváló testnevelés tanárhoz kerültem, aki az úszáson kívül felismerte futásban is jó képességeimet melyek jól estek, s melynek hála támogatott, hogy elinduljak különböző versenyeken.

A hozzá, az amerikai úszóedzőm, korábbi itthoni úszóedzőim, és amerikai tanárimhoz hasonló pozitív, motiváló ember szeretnék majd lenni én is a gyerekek és akár a felnőttek életében is. Ezekről az emberektől rengeteg mindent tanultam, amiket alkalmazni is szeretnék a jövőben. S arra biztatni mindenkit, hogyha volt egy álma, egy vágya ne adja fel. Bár írásomban elmondtam, hogy feladtam az amerikai egyetemet, kicsit átkell formálnom ezt a képet. Elsősorban az volt az álmom, hogy az Egyesült Államokban járhaszak gimnáziumba. Mely egy csoda folytán sikerült is, amiért nem lehetek elég hálás. Különböző próbálkozások és több kudarc után végül valahogy mégis sikerült valóra váltani. Álmom maradt még ezután, hogy Amerikában éljek. Mely legyünk őszinték, és optimisták, még bármikor megtörténhet, hiszen annyi év áll még valóban előttem. Most az életnek más tervei voltak velem, kezdek megbékélni vele, hogy nem jutottam vissza egyetemre, azonban még itt van a közeljövőben is a lehetőség, hogy kint folytassam a képzést. Vagy távolabbi életem során kiköltözzek, és talán úszóedző legyek. Nem lehet megjósolni hová sodor az élet és kívül, de megtanultam bízni benne, hogy akkor jönnek a lehetőségek az életembe, mikor annak eljött az ideje, vagy mikor arra megértem, mi sem bizonyítja ezt jobban, mint a sok éves valóra vált álom Arlingtonban, egy szívemhez nőtt kis városban.